

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS HENSTILLING

af 4. april 2001

om mindstekrav for miljøinspektioner i medlemsstaterne

(2001/331/EF)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

som henviser til forslag fra Kommissionen,

som henviser til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

som henviser til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

som handler efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 8. januar 2001, og

som tager følgende i betragtning:

- (1) Resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 1. februar 1993, om et program for Fællesskabets politik og virke inden for miljø og bæredygtig udvikling ⁽⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 2179/98/EF ⁽⁵⁾ om revision heraf understregede, hvor vigtigt det er at gennemføre Fællesskabets miljølovgivning ved hjælp af princippet om delt ansvar.
- (2) I sin meddelelse til Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet om gennemførelse af Fællesskabets miljølovgivning af 5. november 1996, særlig punkt 29, foreslog Kommissionen, at der skulle fastlægges retningslinjer på fællesskabsplan for at bistå medlemssta-

terne med at udføre inspektionsopgaver og derved reducere de nuværende store forskelle mellem medlemsstaternes inspektioner.

- (3) Rådet opfordrede i sin resolution af 7. oktober 1997 om affattelsen, gennemførelsen og håndhævelsen af Fællesskabets miljølovgivning ⁽⁶⁾ Kommissionen til, med henblik på drøftelse i Rådet, at foreslå mindstekrav og/eller retningslinjer, især baseret på arbejdet i Den Europæiske Unions netværk for gennemførelse og håndhævelse af Fællesskabets miljølovgivning (IMPEL), for inspektionsopgaver udført i medlemsstaterne og mulige måder, hvorpå deres anvendelse i praksis kan kontrolleres af medlemsstaterne for at sikre en ensartet anvendelse og håndhævelse af miljølovgivning, og der er i Kommissionens forslag taget hensyn til et dokument forelagt af IMPEL i november 1997 med titlen »Mindstekrav ved inspektioner«.
- (4) Med sin beslutning af 14. maj 1997 om Kommissionens meddelelse opfordrede Europa-Parlamentet til lovgivning om miljøinspektioner; Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget afgav positive udtalelser om Kommissionens meddelelse og fremhævede betydningen af miljøinspektioner.
- (5) Der findes allerede forskellige ordninger og forskellig praksis for inspektion i medlemsstaterne, og disse bør som anført i Rådets resolution af 7. oktober 1997 ikke erstattes af en fællesskabsinspektionsordning, og det vil fortsat være medlemsstaterne, der bør have ansvaret for miljøinspektionsopgaver.

⁽¹⁾ EFT C 169 af 16.6.1999, s. 12.

⁽²⁾ EFT C 374 af 23.12.1999, s. 48.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 16.9.1999 (EFT C 54 af 25.2.2000, s. 92), Rådets fælles holdning af 30.3.2000 (EFT C 137 af 16.5.2000, s. 1) og Europa-Parlamentets afgørelse af 6.7.2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Europa-Parlamentets afgørelse af 1.2.2001 og Rådets afgørelse af 26.2.2001.

⁽⁴⁾ EFT C 138 af 17.5.1993, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 275 af 10.10.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT C 321 af 22.10.1997, s. 1.

- (6) Det Europæiske Miljøagentur kan rådgive medlemsstaterne om udformning, etablering og udbygning af deres systemer for tilsyn med miljøbestemmelser, og det kan bistå Kommissionen og medlemsstaterne ved tilsyn med miljøbestemmelser gennem støtte til rapporteringsprocessen, således at denne rapportering samordnes.
- (7) Inspektionsordninger og effektiv gennemførelse af inspektioner modvirker overtrædelser af miljølovgivningen, da det giver myndighederne mulighed for at identificere overtrædelser og håndhæve miljølove gennem sanktioner eller andre midler, og inspektioner er således et uundværligt led i lovgivningskæden og et effektivt instrument med henblik på en mere konsekvent gennemførelse og håndhævelse af fællesskabslovgivningen på miljøområdet overalt i Fællesskabet og undgåelse af konkurrenceforvridning.
- (8) Der er i øjeblikket stor forskel på inspektionsordningerne og -mekanismerne blandt medlemsstaterne, ikke kun hvad angår kapaciteten til at udføre inspektionsopgaver, men også i omfanget og indholdet af de gennemførte inspektionsopgaver, og i nogle få medlemsstater findes der slet ingen. Dette forhold kan ikke anses for tilfredsstillende for målet med en effektiv og mere konsekvent gennemførelse, anvendelse i praksis og håndhævelse af EF-lovgivningen for miljøbeskyttelse.
- (9) Det er derfor nødvendigt i denne fase at fremlægge retningslinjer i form af mindstekrav, der skal anvendes som et fælles grundlag for miljøinspektionsopgaverne i medlemsstaterne.
- (10) Fællesskabets miljølovgivning forpligter medlemsstaterne til at anvende krav i forbindelse med bestemte udledninger eller aktiviteter, der måtte medføre sådanne. Mindstekrav til tilrettelæggelse og udførelse af inspektioner bør i medlemsstaterne i første fase overholdes for alle industrianlæg og andre virksomheder og anlæg, hvis luftemissioner og/eller vandudledninger og/eller affaldsbortskaffelses- eller genindvindingsaktiviteter er omfattet af krav om godkendelse, tilladelse eller licens i henhold til EF-lovgivningen.
- (11) Inspektioner bør foretages under hensyn til ansvarsfordelingen i medlemsstaterne mellem godkendelses- og inspektionstjenester.
- (12) For at gøre denne inspektionsordning effektiv bør medlemsstaterne sørge for, at miljøinspektionsaktiviteter planlægges på forhånd.
- (13) Anlægsbesøg udgør et vigtigt led i miljøinspektionsaktiviteterne.
- (14) De oplysninger og den dokumentation, der forelægges af driftsherrer i de industrier, der er tilmeldt fællesskabsordningen for miljøledelse og miljørevision (EMAS), kunne være en nyttig informationskilde i forbindelse med miljøinspektioner.
- (15) For at der kan drages konklusioner af anlægsbesøgene, bør der udarbejdes regelmæssige rapporter.
- (16) Rapporter om inspektionsaktiviteter og offentlighedens adgang til oplysninger herom er vigtige midler til via gennemskuelighed at sikre inddragelse af borgerne, ikke statslige organisationer og andre berørte parter i gennemførelsen af Fællesskabets miljølovgivning. Der bør være adgang til sådanne oplysninger i overensstemmelse med Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger⁽¹⁾.
- (17) Medlemsstaterne bør bistå hinanden administrativt med at gennemføre denne henstilling. Såfremt medlemsstaterne i samarbejde med IMPEL indfører en ordning for rapportering og rådgivning om inspektorater og inspektionsprocedurer, kan dette bidrage til at fremme den bedste praksis i hele Fællesskabet.
- (18) Medlemsstaterne bør forelægge Rådet og Kommissionen en rapport om deres erfaringer med gennemførelsen af denne henstilling, og Kommissionen vil regelmæssigt skulle holde Europa-Parlamentet orienteret.
- (19) Kommissionen bør holde øje med anvendelsen og gennemførelsen af denne henstilling og rapportere herom til Europa-Parlamentet og Rådet så snart som muligt, efter at den har modtaget medlemsstaternes rapporter.
- (20) Yderligere bidrag fra IMPEL og medlemsstaterne, i samarbejde med Kommissionen, vedrørende god praksis med hensyn til miljøinspektørernes kvalifikationer og uddannelse bør fremmes.
- (21) I overensstemmelse med subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet i traktatens artikel 5 samt i betragtning af forskellene i medlemsstaternes inspektionssystemer og -ordninger, kan den foreslåede foranstaltnings mål bedst nås ved hjælp af vejledning på fællesskabsplan.
- (22) I lyset af de erfaringer, der er høstet fra anvendelsen af henstillingen, og under hensyntagen til IMPEL's senere drøftelser og resultaterne af de ordninger, der indføres i henhold til denne henstilling, bør Kommissionen efter at have modtaget medlemsstaternes rapporter videreudvikle mindstekravene med hensyn til anvendelsesområde og substans og fremsætte supplerende forslag, der i givet fald vil kunne omfatte et direktivforslag,

(1) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

HENSTILLER FØLGENDE:

I

Formål

Miljøinspektionsopgaver bør udføres i medlemsstaterne i henhold til de mindstekrav, der skal gælde for tilrettelæggelse, udførelse, opfølgning og offentliggørelse af resultaterne heraf, for derigennem at øge overholdelsen af og bidrage til en mere konsekvent gennemførelse og håndhævelse af Fællesskabets miljølovgivning i alle medlemsstater.

II

Anvendelsesområde og definitioner

1. a) Denne henstilling gælder for miljøinspektioner af alle industrianlæg og andre virksomheder og anlæg, hvis luftemissioner og/eller vandudledninger og/eller affaldsbortskaffelses- eller genindvindingsaktiviteter er omfattet af krav om godkendelse, tilladelse eller licens i henhold til EF-lovgivningen, med forbehold af specifikke inspektionsbestemmelser i gældende EF-lovgivning.
- b) I denne henstilling forstås ved »kontrollerede anlæg« alle de industrianlæg og andre virksomheder og anlæg, der er nævnt i litra a).
2. I denne henstilling forstås ved »miljøinspektion« en aktivitet, der efter omstændighederne indebærer:
 - a) check og fremme af kontrollerede anlægs overensstemmelse med relevante miljøkrav i EF-lovgivningen som gennemført i national lovgivning eller som anvendt i den nationale retsorden (i det følgende benævnt »EF-lovkrav«)
 - b) overvågning af kontrollerede anlægs miljøvirkninger for at afgøre, om der er behov for yderligere inspektion eller håndhævelse (herunder udstedelse, ændring eller inddragelse af en godkendelse, en tilladelse eller en licens) for at sikre overensstemmelse med EF-lovkravene
 - c) udførelse af aktiviteter med henblik på ovenstående formål, herunder:
 - anlægsbesøg
 - overvågning af opfyldelsen af miljøkvalitetsstandarder
 - hensyntagen til miljørevisionsrapporter og miljøredegerelser
 - hensyntagen til og efterprøvning af eventuel selvovervågning udført af eller på vegne af driftsherrer for kontrollerede anlæg
 - vurdering af de aktiviteter og operationer, der udføres på det kontrollerede anlæg

- check af lokaler og det relevante udstyr (herunder om det vedligeholdes tilstrækkeligt), og af hvorvidt miljøledelsen på anlægget er tilstrækkelig
- check af relevante optegnelser, som driftsherrer for kontrollerede anlæg fører.

3. Miljøinspektioner, herunder anlægsbesøg, kan være

- a) rutinemæssige, dvs. udføres som led i et inspektionsprogram, eller
- b) ikke-rutinemæssige, dvs. udføres i tilfælde af klager, i forbindelse med udstedelse, fornyelse eller ændring af en godkendelse, tilladelse eller licens, eller ved undersøgelse af ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse.

4. a) Miljøinspektioner kan foretages af den offentlige myndighed, enten på nationalt, regionalt eller lokalt plan, der oprettes eller udpeges af medlemsstaten, og som har ansvaret for de spørgsmål, der er omfattet af denne henstilling.

b) De organer, der henvises til i litra a), kan i overensstemmelse med national lovgivning uddelegere opgaverne i medfør af denne henstilling til en offentligretlig eller privatretlig juridisk person, der udfører dem under sin myndighed og overvågning, forudsat personen ikke har nogen personlig interesse i resultaterne af de inspektioner, den udfører.

c) De i litra a) og b) omhandlede organer defineres som »inspektionsmyndigheder«.

5. I denne henstilling forstås ved »driftsherre for et kontrolleret anlæg« en fysisk eller juridisk person, der driver eller styrer det kontrollerede anlæg eller, hvis der er bestemmelser herom i national lovgivning, den som har fået overdraget afgørende økonomiske beføjelser over den tekniske drift af det kontrollerede anlæg.

III

Tilrettelæggelse og udførelse af miljøinspektioner

1. Medlemsstaterne bør sørge for, at miljøinspektioner sigter mod at nå et højt miljøbeskyttelsesniveau, og bør med henblik herpå træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at miljøinspektioner af kontrollerede anlæg tilrettelægges og udføres i overensstemmelse med afsnit IV-VIII i denne henstilling.

2. Medlemsstaterne bør bistå hinanden administrativt med at efterleve retningslinjerne i denne henstilling gennem udveksling af relevante oplysninger og eventuelt af inspektører.

3. For at imødegå retsstridige grænseoverskridende metoder på miljøområdet bør medlemsstaterne i samarbejde med IMPEL og Kommissionen fremme samordningen af inspektioner med hensyn til anlæg og aktiviteter, der kan have betydelige grænseoverskridende virkninger.

4. For at fremme den bedste praksis i hele Fællesskabet kan medlemsstaterne i samarbejde med IMPEL overveje at indføre en ordning, hvor medlemsstaterne rapporterer og rådgiver om inspektorater og inspektionsprocedurer i medlemsstaterne under hensyntagen til de forskellige ordninger og sammenhænge, som de fungerer inden for, og aflægge rapport til de berørte medlemsstater om resultaterne heraf.

IV

Miljøinspektionsplaner

1. Medlemsstaterne bør sikre, at miljøinspektionsaktiviteter planlægges i forvejen ved til enhver tid at have en plan eller planer for inspektioner, der dækker hele medlemsstatens område og alle kontrollerede anlæg. Sådanne planer bør være tilgængelige for offentligheden i henhold til bestemmelserne i direktiv 90/313/EØF.

2. Sådanne planer opstilles på nationalt, regionalt eller lokalt plan, men medlemsstaterne bør sikre, at planen eller planerne gælder for alle miljøinspektioner af kontrollerede anlæg på deres område, og at de under afsnit II, stk. 4, nævnte myndigheder udpeges til at foretage disse inspektioner.

3. Miljøinspektionsplaner bør baseres på følgende:

- a) de EF-lovkrav, der skal overholdes
- b) et register over kontrollerede anlæg på planområdet
- c) en generel vurdering af større miljøproblemer på planområdet og en generel oversigt over det kontrollerede anlægs overholdelse af EF-lovkravene
- d) eventuelle oplysninger om og fra tidligere inspektioner.

4. Miljøinspektionsplaner bør:

- a) være hensigtsmæssige for de ansvarlige myndigheders inspektionsopgaver og tage hensyn til de pågældende kontrollerede anlæg og deres emissioners og udledningers risici og miljøvirkninger
- b) tage hensyn til relevante foreliggende oplysninger i forbindelse med specifikke anlæg eller typer af kontrollerede anlæg, såsom rapporter fra kontrollerede anlægs driftsherrer til myndighederne, data fra selvovervågning, miljørevisionsrapporter og miljøredegørelser, navnlig dem fra de kontrollerede anlæg, der er tilmeldt fællesskabsordningen for miljøledelse og miljørevision (EMAS), resultater af tidligere inspektioner og rapporter om miljøkvalitetsovervågning.

5. Hver miljøinspektionsplan bør som minimum:

- a) definere det geografiske område, den dækker, der kan være hele eller dele af en medlemsstats område

- b) dække en fastlagt tidsperiode, f.eks. et år
- c) indeholde specifikke bestemmelser om revision
- d) identificere de specifikke anlæg eller typer af kontrollerede anlæg
- e) indeholde bestemmelser om programmer for rutinemæssige miljøinspektioner, der tager hensyn til miljørisici; disse programmer bør, når det er hensigtsmæssigt, omfatte hyppigheden af anlægsbesøg for så vidt angår forskellige typer anlæg eller specifikke kontrollerede anlæg
- f) indeholde bestemmelser og skitsere procedurer for ikke-rutinemæssige inspektioner, f.eks. efter klager, uheld, hændelser, tilfælde af ikke-overensstemmelse og med henblik på at opnå tilladelser
- g) sørge for samordning mellem de forskellige inspektionsmyndigheder, hvor det er relevant.

V

Anlægsbesøg

1. Medlemsstaterne bør sikre, at følgende kriterier overholdes ved alle anlægsbesøg:

- a) overholdelse af EF-lovkrav, der er relevante for den pågældende inspektion, skal checkes på passende måde
- b) hvis anlægsbesøg foretages af mere end en miljøinspektionsmyndighed, skal de udveksle oplysninger, således at de er bekendte med hinandens aktiviteter, og så vidt muligt koordinere anlægsbesøg og andet miljøinspektionsarbejde
- c) resultaterne af anlægsbesøg skal indgå i rapporter, der udarbejdes i overensstemmelse med afsnit VI, og om nødvendigt udveksles mellem de relevante inspektions-, og håndhævelsesmyndigheder samt andre myndigheder (nationale, regionale og lokale)
- d) inspektører og andre, der er bemyndiget til at udføre anlægsbesøg, skal have adgang til anlæg og oplysninger med henblik på miljøinspektion.

2. Medlemsstaterne bør sikre, at anlægsbesøg foretages regelmæssigt af inspektionsmyndigheder som led i deres rutinemæssige miljøinspektioner, og at følgende supplerende kriterier anvendes ved sådanne anlægsbesøg:

- a) hele spektret af relevante miljøvirkninger undersøges, i overensstemmelse med de gældende EF-lovkrav, miljøinspektionsprogrammerne og inspektionsorganernes organisatoriske ordninger
- b) anlægsbesøg bør sigte mod at fremme og udvide anlægsoperatørers kendskab til og forståelse af relevante EF-lovkrav og miljøets sårbarhed og af deres virksomheds miljøvirkninger

- c) risikoen ved og virkningerne på miljøet af kontrollerede anlæg skal overvejes for at vurdere effektiviteten af gældende krav med hensyn til godkendelser, tilladelser eller licenser og for at afgøre, om det er nødvendigt at forbedre eller ændre disse krav.
3. Medlemsstaterne bør også sikre, at der foretages ikke-rutinemæssige anlægsbesøg i følgende tilfælde:
- a) relevante inspektionsmyndigheders undersøgelse af alvorlige miljøklager så hurtigt som muligt efter, at myndighederne har modtaget sådanne klager
- b) undersøgelse af alvorlige miljømæssige ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse så hurtigt som muligt efter, at de relevante inspektionsmyndigheder har fået kendskab hertil
- c) efter behov som led i afgørelse af, om og på hvilke betingelser der gives en første godkendelse, tilladelse eller licens til en proces eller aktivitet på et kontrolleret anlæg eller foreslåede placering heraf, eller der sikres overensstemmelse med kravene til godkendelse, tilladelse eller licens efter udstedelsen, inden aktiviteten indledes
- d) før genudstedelse, fornyelse eller ændring af godkendelser, tilladelser eller licenser.

VI

Rapporter og konklusioner efter anlægsbesøg

1. Medlemsstaterne bør sikre, at inspektionsmyndighederne efter hvert anlægsbesøg bearbejder eller oplagrer følgende elektronisk i identificerbar form: data og resultater af inspektionen, herunder, hvorvidt der er overensstemmelse med EF-lovkra-vene, en vurdering og en konklusion med hensyn til, hvorvidt der kræves yderligere tiltag, såsom håndhævelsesforanstaltninger, herunder sanktioner, udstedelse af en ny eller revideret godkendelse, tilladelse eller licens eller opfølgning af inspektionsaktiviteterne, herunder eventuelle yderligere anlægsbesøg. Rapporterne bør færdigudarbejdes så hurtigt som muligt.
2. Medlemsstaterne bør sikre, at disse rapporter registreres skriftligt og opbevares i en lettilgængelig database. De komplette rapporter og, hvor dette ikke er muligt, konklusionerne af disse rapporter skal meddeles til driftsherren for det pågældende kontrollerede anlæg og gøres tilgængelige for offentligheden i overensstemmelse med direktiv 90/313/EØF. Rapporterne skal gøres offentligt tilgængelige senest to måneder efter inspektionen.

VII

Undersøgelser af alvorlige ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse

Medlemsstaterne bør sikre, at de relevante inspektionsmyndigheder undersøger alvorlige ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse med EF-lovgivningen, uanset om

myndighederne får kendskab hertil gennem en klage eller på anden vis, for at:

- a) klarlægge årsagerne til hændelsen og dens miljøvirkninger, og eventuelt placere relevant ansvar og eventuelt skadesansvar for hændelsen og dens virkninger, og sende konklusionerne til den myndighed, der er ansvarlig for håndhævelse, hvis det er en anden end inspektionsmyndigheden
- b) mindske og om muligt afhjælpe miljøvirkningerne af hændelsen gennem fastlæggelse af, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes af driftsherren(-erne) og myndighederne
- c) afgøre hvilke foranstaltninger, der skal træffes for at forebygge yderligere ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse
- d) udvirke, at der kan gennemføres håndhævelsesforanstaltninger eller sanktioner, hvis det er relevant
- e) sikre at driftsherren træffer passende foranstaltninger med henblik på opfølgning.

VIII

Rapportering om miljøinspektionsaktiviteter generelt

1. Medlemsstaterne bør to år efter datoen for henstillingens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* forelægge en rapport for Kommissionen om deres erfaringer med gennemførelsen af denne henstilling, idet de i størst muligt omfang skal anvende de oplysninger, der er til rådighed fra regionale og lokale inspektionsmyndigheder.
2. Disse rapporter bør være tilgængelige for offentligheden og bør navnlig indeholde følgende oplysninger:
- a) data om personalet og andre ressourcer i inspektionsmyndighederne
- b) detaljerede oplysninger om inspektionsmyndighedens rolle og arbejde med fastlæggelse og gennemførelse af relevante inspektionsplaner
- c) sammenfattede oplysninger om de udførte miljøinspektioner, herunder antallet af anlægsbesøg, antallet af inspicerede kontrollerede anlæg (efter type) og anslået tidsplan for, hvornår alle kontrollerede anlæg af den type vil være inspiceret
- d) kortfattede oplysninger om graden af kontrollerede anlægs overensstemmelse med EF-lovkrav, som det fremgår af de udførte inspektioner
- e) et resumé med antallet af de foranstaltninger, der er truffet som resultat af alvorlige klager, ulykker, hændelser og tilfælde af ikke-overensstemmelse, samt
- f) en evaluering af inspektionsplanernes fordele eller ulemper hvad angår inspektionsorganet med eventuelle henstillinger med henblik på fremtidige planer.

IX

Gennemgang og videreudvikling af henstillingen

1. Kommissionen bør foretage en gennemgang af anvendelsen og effektiviteten af denne henstilling så hurtigt som muligt efter at have modtaget medlemsstaternes rapporter, jf. afsnit VIII ovenfor, med henblik på at videreudvikle mindstekravene med hensyn til anvendelsesområde i lyset af de erfaringer, der er høstet fra anvendelsen og under hensyntagen til eventuelle bidrag fra berørte parter, herunder IMPEL og Det Europæiske Miljøagentur. Kommissionen bør herefter forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i givet fald ledsages af forslag til et direktiv. Europa-Parlamentet og Rådet behandler straks dette forslag.

2. Kommissionen opfordres til hurtigst muligt og i samarbejde med IMPEL og andre berørte parter at udarbejde mindstekrav til kvalifikationer for miljøinspektører, der bemyndiges til at foretage inspektioner for inspektionsmyndighederne, eller under deres ansvar eller tilsyn.

3. Medlemsstaterne bør hurtigst muligt i samarbejde med IMPEL, Kommissionen og andre berørte parter udarbejde uddannelsesprogrammer for at imødekomme behovet for kvalificerede miljøinspektører.

X

Gennemførelse

Medlemsstaterne bør give Kommissionen meddelelse om gennemførelsen af denne henstilling sammen med oplysninger om allerede eksisterende eller planlagte miljøinspektionsordninger senest 12 måneder efter henstillingens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 4. april 2001.

På Europa-Parlamentets vegne

Nicole FONTAINE

Formand

På Rådets vegne

B. ROSENGREN

Formand